Miskovics Anna

Fennakadás

Kristály tisztán él bennem az a jelenet. Pontosan emlékszem minden szóra és gondolatra…

Azt a kis pohár dugi rosét már nem szabadott volna meginnom a reggeli után. Jesszus, már kezdek úgy gondolni magamra, és úgy viselkedni, mint egy zugivó. De persze ez alkalommal sem tévedtem, hisz tényleg szükségem volt rá, hogy valahogy túléljem a délelőtti szavazást. Ennek eredményeképp viszont, most itt támasztom a falat a Bazilika mosdójában, és csak bámulok magam elé. Legalább végre egy kis nyugalmat leltem. Végtére is ez Isten háza, évszázadok óta azzal csalogatják be a gyanútlanokat, hogy itt mindenki megtalálja a maga békéjét. Amondó vagyok, elég lenne, ha felkeresnék a piszoárt, ennél nyugisabb helyet keresve sem találnak.

Ha délután nem születik meg a döntés, holnap el sem hagyom az őrhelyemet, itt a hármas fülkében. Az a sok fontoskodó senki, és az unalmas protokoll. Egy bárgyú mosoly itt, egy kelletlen kézfogás ott. Még jó, hogy a szálláson ötcsillagos ételeket szolgálnak fel, különben képtelen lennék egy napnál tovább kibírni a sok csöpögős vénembert. Harmadjára vagyok itt, és sikerült beleőszülnöm a szerepbe a kedvükért. Az ember vagy túl fiatal, vagy nem elég idős nekik, hogy betöltse a pápa szerepét. Úgy tűnik, csak akkor lesz esélyem, ha majd engem is újra pelenkázni kezdenek, és bébipapival etetnek… De talán még az esélyteleneknek is lehet egyszer szerencséjük. Feltéve, ha még ma kiszárad a Niagara a kezemben…

Évekig hallgathattam a vétkesek könyörgéseit a megbocsátásról, a csalfa férjek, irigy asszonyok, és a kiéhezett kamaszok siralmait, több tucat temetést és keresztelést asszisztáltam végig, nem is beszélve a misékről. Mosolyogtam, mikor kellett, hervadt volt a képem, ha a helyzet megkívánta. És én legalább hazai termék vagyok, épp ideje, hogy a nép ismét olasz pápát ünnepeljen. Mindenkinek kijár egy kis luxus az utolsó éveire, nem de? Én talán nem érdemlek királyi bánásmódot és arany mosdócsapot? Hogy a fenébe ne érdemelnék.

Talán nem pitiztem eleget, és ezért hátrányból indulok a versenyben, de azért még próbálkozhatok. Mert ez egy átkozott verseny, mindenki tudja. Nyomnak minket hátulról, az egyházközség ugyanúgy, mint a polgármester. Hol nyájasan dorombolnak a fülekbe, hol fenyegetően követelőznek. Így ismét ringbe szálltam, az meg legyen az ostobák baja, ha nincsenek tisztában vele, hogy nem az ő kedvükért teszem, hanem a magam akaratából. Jobb is, ha abban a hitben várják otthon a híreket, hogy minden azért, és úgy van, ahogy ők akarják, ahogy ők gondosan megtervezték.

Na végre, úgy tűnik, elzárták a főcsapot odalenn. Épp ideje volt. Ha túl sokáig maradok távol, a végén még szóvá teszik, és a behízelgő magyarázkodás az utolsó, amihez most kedvem van. Gyors kézmosás, és itt se vagyok. Már most hiányzik a nyugalom szigete.

– Hova, hova? – kaptam fel a fejem egy enyhén akcentussal küzdő férfihang hallatán.

– Vissza a többiek közé.

– Tudod, hogy ez mi? – kérdezte tőlem, miközben fölmutatott felém egy japán írásjelekkel teli dobócsillagot.

– Megfed, ha nemmel felelek?

– Az őseim évszázadok óta használják Japánban mint jelképet.

A falat kezdtem bámulni, mielőtt nyíltan bevallottam volna, hogy mennyire szarok az egészre, mivel már így is túl sokat időztem a mosdóban, és fogytán volt a levegő, most, hogy már ketten is szívtuk. Úgy tűnt azonban, nagyon elszánta magát, hogy megossza velem a mondandóját.

– Azt akarom, hogy ezentúl ne csak Japánban tiszteljék ezt a jelképet, hanem Európa, egy napon pedig világszerte.

– Elnézést kérek a faragatlanságomért, de még mindig nem értem, ezt miért nekem mondja.

– Azt beszélik, az esélyesek közt tartanak számon…

Ez még nekem is váratlan fordulat. Emlékszem, fiatalon, mikor tákolt antennán fogtam az adást, és az első humoros tévéjátékokat néztem a hangyás képernyőn, mekkora szórakozást jelentett, mikor a gyanútlan járókelőkkel kibabrált a kandi-kamera. Be kell valljam, ugyanezt éreztem a gyóntatófülkében, csak ott hallgattam, és nem néztem. Néha majdnem felröhögtem, úgy kellett visszafognom magam. Ez az abszurd szituáció egyszerre idézi fel bennem mindkettőt.

– Én erről a szóbeszédről nem hallottam.

– Erről nincs idő vitázni. Mindjárt vissza kell mennünk szavazni. Ezért vagyunk itt.

– Én tulajdonképpen csak könny…

– Csak a szavazatok számítanak, csak a számok. Ilyen egyszerű, banális akadálya van annak, hogy végre valódi, ősi jelképe legyen az egyházunknak.

– Pont a szavazás miatt kellene, hogy visszatérjünk, már biztos keresnek minket.

–Sing és Pao atya az ajtó előtt ügyelnek, hogy semmi se zavarhassa meg a tárgyalásunk.

Ez kezd átcsapni egy elfuserált gengszterfilmbe. Azokból nem sokat láttam, de annyit még én is tudok, hogy, ha valaki túl sokat értetlenkedik, vagy nemet mer

mondani, akkor kezdhet elbúcsúzni a végtagjaitól. Lefogadom, hogy aki le tud adni egy ilyen önálló estet, mint Tao atya, az tuti dumát találna ki arra is, miképpen csapta rá az ajtót egészen véletlenül a kisujjamra… Nem várhatom meg a véráldozatot, annál is inkább, minthogy az én vérem forog kockán. Talán ha elvonom a figyelmét, és az ajtó felé… Áh, nem vagyok én már olyan fürge. Valami jobbat kell kitalálnom ennél, de gyorsan! Forogjanak azok a kerekek. Kezdetnek egy kis elterelő süketelés is megteszi, amíg kiagyalok valami használhatót.

– Úgy vélem, rossz az informátora. Nálam sokkal esélyesebb jelöltek is vannak. A német… és az a holland, *van N*…

– Maga a kulcs.

Milyen kulcs, az isten áldjon meg? Vagy ne is, az inkább mégse áldjon. Kulcs… kulcs…

– Tudja, jószerivel mindenkit ismerek, aki eljött, de közel sem beszéltem mindegyikükkel. Nem vagyok túl befolyásos errefelé. Különben nem lennék még mindig bíboros.

– Ezúttal nem szavazhat magára.

Azon agyaltam, vajon észrevette, hogy egy röpke másodpercig felhúztam a szemöldököm erre a kijelentésre?

Erről a rossz szokásról mihamarabb le kellene szoknom, már épp itt lenne az ideje. Ennek bizonyára, de annak, hogy megint hazaküldjenek üres kézzel, megszégyenülve, na azt már nem. Egy kisujj ide, vagy oda, mit számít. Jöjjön, aminek jönnie kell. Az ablak elég kicsinek tűnik, nem is bírnék felmászni, és azt sem tudom, mi van mögötte, minden bizonnyal nem a legjobb menekülőút. Gyanítom, hogy Tao atya sem várná meg, míg elérek az ablakig, ha bár… nem is tudom, mit árthatna nekem a maga hetvenhat évével. Szúrós tekintettel és eltökélt fellépéssel még senkit sem sikerült eltenni láb alól. Tehát marad az ajtó.

Valamilyen perverz oknál fogva, Tao atya még mindig felém mutatta az „ősi jelképet”, mintha azzal akarta volna kiűzni belőlem a nem létező démont, vagy egyszerűen csak baromi hatásosnak érezte ezt a mozdulatot, ami valójában mozdulatlanság volt a részéről.

– Kérem, letenné azt a dobócsillagot?

– Ez nem csak egy do…

– Kérem, akkor is tegye el. Nincs szükség a fenyegető fellépésre. Megértettem, ősi jelkép.

– Ahogy mondja.

– Ha megválasztanak, majd fontolóra veszem, hogy ez is bekerüljön a jelképeink közé. Rendben? De nem látom nagy esélyét a megválasztásomnak. – *elterelés aktiválva*.

Ennél a pontnál – naivan – kezdtem azt hinni, hogy nyert ügyem van, vagy legalábbis lezárjuk a vitát, én pedig szép nyugodtan elsétálok az atya mellett, és véget vetek az immár negyed órája tartó raboskodásomnak. Nem is tévedhettem volna nagyobbat. Mint ahogy korábban, a dobócsillag ekkor is nagy hasznára vált Tao-nak, de ez alkalommal nem elégedett meg a megszállott szorongatással, használta azt, a szó legszorosabb értelmében.

Mikor arra gondoltam, hogy nem láttam sok gengszter filmet, nos, az igazsághoz hozzátartozik, hogy túl sok távol-keleti akciófilmet sem láttam. Nem tudtam, miképp védekezhetnék az atya profi harcművész tehetsége ellen. De ekkor már a gondolkodásra sem maradt elég időm…

Tao atya úgy hajított felém a dobócsillagot, mint egy bumerángot, ami pontosan és sértetlenül ért vissza a kezébe, miután egy tökéletes kört írt le a fejem felett. Szerencsére sikerült időben elhajolnom előle, de megeshet, hogy csak bemelegítésnek szánta a dobást, hogy megmutassa, mit tud. Látszott, hogy nem előző nap kezdte forgatni, hanem az előző században. Az is világossá vált, hogy nagyon alábecsültem a szándékait, hiszen nem a kisujjam volt a célpont, valami sokkal nagyobbtól, és fontosabbtól akart megfosztani, mégpedig a fejemtől. Bár bevallom, annak sem örültem volna, ha fel kell szállnom a „van Gogh expresszre", megfosztva az egyik fülemtől, igyekeztem nem elveszteni a fejem, és higgadt maradni.

Lépnem kellett, mert a helyzet elmérgesedett, egyértelmű „te vagy én" szituációba keveredtünk. Hirtelen felvillant bennem a fény, megtaláltam a Tao által annyira áhított „kulcsot" magamban, és ekkor valóban hálát adtam az égnek, de főképp magamnak, hogy az ifi birkózó csapatban játszhattam évtizedekkel ezelőtt. Nem vártam meg, hogy még egyszer felém dobja a gyilkos jelképet, összeszedtem minden erőmet, és felökleltem őt. Láthatóan meglepte az ellentámadásom, nagy puffanással csapódott a márvánnyal kirakott falnak. A dobócsillag az egyik fülke alá csúszott, ahogy letaroltam őt, az atyából pedig csak egy görnyedt kis gombóc maradt.

Lihegve igyekeztem az ajtó felé, kíváncsian arra, hogy mi várhat rám odakint. Éreztem, ahogy a testem minden sejtjét átjárta az adrenalin, és az izgatottság jelentős adag vért pumpált a testembe, zúgott a fülem, és a fejem veszettül lüktetett a küzdelem után. Nyugodtan fogtam az ajtónyitót, mélyet lélegeztem, és nagyot löktem rajta. A két hátvéd, akinek Tao atyát fedeznie kellett volna, a pár méterrel arrébb álló székeken foglaltak helyet. Máig nem értem, de minden bizonnyal a zilált kinézetem,

verejtékben úszó arcom és lángoló tekintetem tarthatta őket vissza attól, hogy keselyűként rám vessék magukat.

Útban visszafelé a nagyteremhez, megtörölgettem az arcomat, megigazítottam a palástom, és emelt fővel léptem be. Egy emberként vetették rám pillantásukat a bennlévők. „Éljen a harcos!" – visszhangzott a fülemben az egységes kiáltás, miközben némán álltak előttem a terem elejében. Hamar elkapták sokat mondó tekintetüket, és csak bárgyún nézelődtek, ahogy a farkasok szokták, mikor tiszteletet parancsolóan megjelenik az alfahím. A többi bíboros ehhez hasonló, lesütött szemekkel keresett valamit, amit nézhet, legyen az a cipőorra, vagy egy fali freskó. Az volt az érzésem, hogy rajtam kívül mindenki pontosan tudta, mi folyik a háttérben, és be voltak avatva a készülő párharcba is. Minél alaposabban figyeltem a sok sunyi arcot, annál világosabbá vált a számomra, hogy én voltam az egyedüli, akinek elfelejtettek szólni, és akinek a győzelmére a legkevésbé számítottak. Hogy szégyenérzetüket és saját erőfölényemet növeljem, emelt fővel sétáltam közéjük…

A szavazás nem sokkal később kezdetét vette, Tao atyát természetesen visszatámogatták, aki becsületére legyen mondva, egy árulkodó szó, vagy fájdalmas sóhajtás nélkül elvégezte az egész szertartást. Ami engem illet, a szavazást követő percekből nem sokra emlékszem, csak arra, hogy az éles fehér fény egy pillanatra elvakított, ahogy kisétáltam az erkélyre, az őrjöngő százezrek elé, akik a nevemet skandálták felém, éltettek és éljeneztek. Jó magam elégedetten és mélyen magamba szívtam a megszállottsággal dúsított levegőt.